dret alltid klart, Af kapris kanske dör jag också snart, Af kapris sammanwiges åfwen tu, Af kapris sjunger jag ej mera nu.

* * *

Så god wänner det är och blir precis,
På wår jord är ju allting kapris.

Den Tredje:

Det rosenfagra trädet, som bär blomman så fin; Det liknar jag wid alldra kärestan min: De bladen, som wäxa i bäckerna små, De bära wål frukt, men i tystheten då.

2. Du talär nog wål men du menar inte så, För når jag ryggen till dig wänder, Så skrattar du åt mig: Hwar gång jag går ifrån dig, Wißt gläder det dig att du i din falskhet fick tala med mig.

3. Tro aldrig i werlden att jag swiker henne, Min wän, om du är fattig, derför håller jag dig lika kär. Bland tusend, bland tusend på jorden wår wänskap ej kan skiljas åt.

4. Nu slutar jag min wisa helt lustigt och fort, Jag ärnar henne ställa uppå en annan ort, Jag ärnar henne ställa till dig min lilla wän, Den jag af hjertat älskar näst Gud i himmelen.

GS 1082

Tre nya och wackra

Wisor,

Den Första:

Dödsmötet.

Det bodde en Grefwe wid stranden af Rehn, 2c.

Den Andra:

Af kapris styres allting på jorden, 2c.

Den Tredje:

Det rosenfagra trädet, 2c.

Norrköping.
Adolph Fredrik Raams Enka.
1838.

Dödsmötet (i Bürgers manér).

Det bodde en Grefwe wid stranden af Rehn
Då riddare-sederne rådde. Bland dödlige prisad och stor war hans lott; Af guld och albaster det glänste hans slott, Wid hofwet han mycket förmådde.

2. Men skönast af allt i hans herrliga slott,
Stod dottren bland hyllande tärnor. Så smärt war deß medja, så hög war deß barm Så ädel deß wärt och så rundad deß arm, Och ögonen glänste som stjernor.

3. En jungfru mer from uti byggden ej fanns
— I arbet och bön flydde dagen, Religionen deß främsta förnöjelse war, Men näst efter Gud sågs hon älska sin far. Så dygderne höjde behagen.

4. En ungerswen lände till slottet en dag;
Skön war han till anlet och seder. Han kom, på den frustande stridshingsten förd, Från lysande bragder och hög war hans börd. Den gästen, sad' Grefwen, gör heder.

5. „O dotter, betrakta den ståtliga man;
Mitt hjerta han redan har wunnit." På henne såg riddarn: hans hjerta det slog; På ho-

---

nåde mätter sitt bo, då jorden han undflyr
ej åger.

27. Wid mötet så forgilar de se på hwarann, Wid minnet af forbiffa dagar. Hon strömmar fast ifrån ögat, som ja tyckes Her sitt fäst mot hans tvaltvande hamn, Hon flyr sitt hjertas hjelte, då fyr för dess famn, Från morgonens rodnad dem jagar.

28. Blott åfan, att plåga den brottfliges själ De olåtas sluggor förenar. Så tvånbas den nebrige att ifrån är, Då sitra hans ögon, då relas hans här, Och mågen sig, isåll, förstenar.

29. En morgon, då usslingen gränat af ångt,
Ett lif på hans läger be funno. Wid gräsliga hjner, med ömtelligt ljus, Han ögonen riktit ut hjufvudet ut. De hämnande sluggor försvunno,